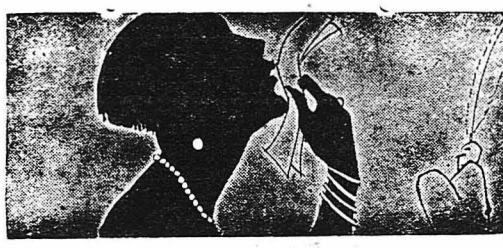

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗ

Γιὰ πές μου, κόρη μ' ὥμορφη, γιατ' ἔχεις τόσες χάρες ;
μὲ τί σὲ τρέφει ἡ μάννα σου καὶ τί καλὰ σοῦ δίνει ;
Μὴ σὲ ταΐζη ζάχαρη γιὰ νἄχης τὴ γλυκάδα ;
μὴ σὲ ποτίζη γάλατα κι' ἀσπρίζης σὰν τὸ γάλα ;
Μὴ σὲ κερνᾶ ροδόνερο κι' ἀνθίζεις σὰν τὰ ρόδα ;
— μὴ σοῦχη στρῶμα πούπουλο γιὰ νὰ γλυκοκοιμᾶσαι ;
Καὶ μόσχο στὰ προσκέφαλα γιὰ νὰ μοσχομυρίζης ;
Μένα ἡ καλὴ μανοῦλα μου κ' ἡ ἀκριβή μου μάννα
δὲν μὲ ταΐζει ζάχαρη, δὲν, μὲ ποτίζει γάλα
δὲν μὲ κερνᾶ ροδόνερο γιὰ νὰ πολυωμορφαίνω,
δὲν μοῦχει στρῶμα πούπουλο, προσκέφαλα μὲ μόσχο
μένα ἡ καλὴ μανοῦλα μου μὲ χάδια μ' ἀνατρέφει
μὲ τὰ γλυκά της τὰ φιλιὰ μοῦ δίνει τὴ γλυκάδα
μὲ τὴν καλή της τὴν εὐχὴ μυρίζω σὰν τὸ μόσχο,
μὲ τὴν ἀγάπη τρέφομαι κι' ἀνθίζω κ' ὡμορφαίνω...
Γιατ' εἶμαι κόρη μοναχὴ καὶ κόρη χαϊδεμένη.

Γ. Δρεσίνης

ΕΡΩΤΩΝ ΘΑΝΑΤΟΙ

Τὰ περασμένα μάτια ζητάω ν' ἀναστήσω,
νὰ ξαναζήσω τὶς στιγμὲς ποὺ ἐπέρασες κοντά μου,
νὰ θυμηθῶ τὰ ὀνείρατα ποὺ ἐκάναμε τὰ βράδυα
ὅταν γαλήνη ἐγέμιζε κ' ἤσκιους ἡ κάμαρά μου.
Τὰ γράμματά σου μάταια διαβάζω ἀργὰ τὶς ὧρες
ποὺ ἡ σκέψη μας πλανιέται· ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ περασμένα
ὅπως κανεὶς σ' ἕνα βουβὸ γυρνάει κοιμητῆρι
διαβάζοντας ὀνόματα σὲ τάφους σκαλισμένα.
Τοῦ ἔρωτά μας τὸ Βωμὸ τὸν γκρέμισαν τὰ χρόνια
κι' ἐσὺ ποὺ στάθηκες γιὰ μὲ ἡ Πολυαγαπημένη
στὴ μνήμη μου εἶσαι μακρυνή, ψυχὴ σὰν πεθαμένη,—
σὰν πεθαμένη ἄλλων καιρῶν,—μέσα σ' ὑγρὴ μιὰ κρύπτη
ποὺ κοίτεται μαρμάρινη, μὲ χέρια σταυρωμένα...
Μὰ κάτι ἀπὸ τὸ εἶνε μου ἐπέθανε μὲ σένα.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Στὸ βράχο τὸν ἀπόξενον, ἐκεῖ, σ' ἀκροθαλάσσι,
Συχνὰ, κάποιος ἐπίμονος μὲ φέρνει στοχασμός,
Σὰ νὰ πιστεύω, πὼς μπορεῖ νὰ πάψει, νὰ ἡσυχάσει,
Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ ἀκοίμητος ποὺ λυώνει με καῦμός.
Κι' ἐνῶ τὰ πλοῖα μακρυὰ μὲ πέρνουν τάχα σκλάβσ,
Κι' οἱ γλάροι μ' ἀνασκώνουν στὰ μεγάλα τους φτερά,
Ὅμως ἐγὼ τῆς μοίρας μου δὲν προσπερνῶ τὸν κάβο,
Ποῦ τὸν κυκλώνουν τ' ἄγρια κι' ὁλάφριστα νερά.
Τὸ ξέρω δὲν ἀναζητῶ χαμένη ἐλπίδα ναῦρω
Μήτε γαλήνη θέλω ἐγὼ στοῦ βράχου τὴν ἐρμιὰ,
Δίπλα στὸ κῦμα τ' ἀφρωτὸ, τὸ σκοτεινὸ καὶ μαῦρο,
Μοῦ φτάνει ἐμὲ νὰ πνίγομαι σὲ μιὰ ἄλλη τρικυμιά.

Μ. Μαλακάσης

τῆς ἔπιασε τὰ χέρια.

— Δὲν μὲ γελᾶς; τὴν ρώτησε μ' ἀγωνία. Δὲν μὲ γελᾶς;

— Ὄχι. Γιατὶ νὰ σὲ γελάσω;

Τότε σήκωσε τὰ χέρια κι' ἀγκάλιασε τὴν μικρὴ σφιχτὰ-σφιχτά, μ' ἀπελπισία, σὰν κάποιος ποὺ πνίγεται καὶ πιάνεται ἀπ' τὴν μόνη σανίδα σωτηρίας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μέσα ἀπ' τὴν καγκελλωτὴ εἴσοδο τῆς ἐπαύλεως φάνηκε ἡ σιλουέττα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ φαινόταν πὼς μέσα σὲ λίγους μῆνες εἶχε γεράσει καὶ ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἔκφρασι ὑπερτάτης κοπώσεως.

Πρῶτος τὸν εἶδε ὁ Ντὶκ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του γαυγίζοντας χαρωπά. Ἡ Κικὴ γύρισε τὸν εἶδε κι' ἐκείνη καὶ τοῦ φώναξε.

— Μπαμπᾶ, ἤρθε.

Δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ποὺ ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ προχώρησε ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν κοριτσιῶν.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ εἶχε ξεχάσει ὅλα ὅσα εἶχε ὑποφέρει. . . Ἦταν εὐτυχὴς ποὺ γύρισε τὸ «*ἄσωτο κορίτσι*» του καὶ χωρὶς νὰ προφέρη οὔτε λέξι, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν κράτησε ἔτσι τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του γιὰ ὥρα πολλή.

Βάννα Πιτσίνι

ΕΝΑΣ ΤΡΙΣΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΙΜΩΤΑΤΟΥ ΠΙΡΕΛΙ

Τί εἶνε τὸ σούρουπο;—Ὁ ἀμαξᾶς καὶ ὁ αἰδεσιμώτατος. Πῶς αἰσθάνθηκε ὁ Πιρέλι τὸ πέσιμο τοῦ σούρουπου.—Τὸ καμτσίκι τοῦ ἀμαξᾶ.—Ὁ στρατιώτης τῆς φρουρᾶς.—Τὸ μακρὺ καινούργιο ράσο κλπ.

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὴ δημοσίευση τῶν ὡραίων ἀνεκδότων τοῦ ἀφελοῦς Ἰταλοῦ ἱερωμένου Πιρέλι, ὁ ὁποῖος ἔχει παραμείνει ἱστορικὸς στὴν πατρίδα του γιὰ τὶς χαριτολογίες του.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Πιρέλι ἦταν πολὺ φιλομαθὴς ἄνθρωπος. Μιὰ μέρα ἄκουσε τὸν φίλο του κόμητα Τσίτι νὰ λέγη ὅτι μποροῦσε κανεὶς ν'ἀρρωστήση ἂν ἔμενε ἕξω ἐκτεθειμένος ὅταν, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ, ἔπεφτε τὸ σούρουπο.

— Τί νἆναι πάλι αὐτὸ τὸ σούρουπο ποὺ πέφτει κατὰ τὸν ἑσπερινό; ἐσκέφθηκε ὁ αἰδεσιμώτατος. Πρέπει νὰ μάθω! . . .

Καὶ ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ἐρώτησε τὸν ἁμαξᾶ του:

— Γκετάν, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν μοῦ λές, εἶδες ποτέ σου νὰ πέφτη τὸ σούρουπο;

— Πολλὲς φορές, αἰδεσιμώτατε.

— Καὶ ποῦ πέφτει;

— Μά, παντοῦ! ἀποκρίθηκε μὲ ἀπορία ὁ ἁμαξᾶς.

—Καὶ ποῦ μπορεῖ νὰ τὸ δῆ κανεὶς καλύτερα;

—Χμ, Ἀπάντησε ὁ ἁμαξᾶς, στὴν ἀκρογιαλιὰ ὡρισμένως θὰ φαίνεται καλύτερα.

Ὁ Πιρέλι δὲ εἶπε πειὰ τίποτα, ἀλλὰ ὅταν ἐσήμανε ὁ ἑσπερινός, ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι του καὶ διέταξε τὸν ἁμαξᾶ του νὰ τὸν πάη στὴν ἀκρογιαλιά. Ὁ αἰδεσιμώτατος ἔμεινεν ἐκεῖ ἀπὸ τὶς ἑπτὰ μέχρι τὶς ἐννέα τὸ βράδυ, μὲ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ κλειστοῦ ἁμαξιοῦ του, δὲν εἶδε ὅμως τίποτε νὰ πέφτη καὶ ἀπογοητευμένος ἐγύρισε σπίτι του. Τὴν ἄλλη μέρα ἔκανε πάλι τὸ ἴδιο μὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Πιρέλι ὅμως ἦταν ἄνθρωπος ὑπομονετικὸς καὶ ξαναπῆγε καὶ τὴν τρίτη μέρα, περιμένοντας νὰ πέση τέλος πάντων αὐτὸ τὸ εὐλογημένο σούρουπο.

Ὁ ἁμαξᾶς ποὺ εἶχε ξεχάσει καὶ τὸ σούρουπο καὶ τὴν ἀπάντηση ποὺ εἶχε δώση στὸ κύριό του, ἀπεφάσισε τέλος νὰ τὸν ρωτήση τί περίμενε στὴν ἀκρογιαλιὰ κάθε βράδυ, ἀντὶ νὰ πάη νὰ περάση κάπου εὐχάριστα τὴν ὥρα του.

—Μά, περιμένω νὰ πέση τὸ σούρουπο, ἀγαπητέ μου! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ αἰδεσιμώτατος.

—Μὰ δὲν τὸ εἴδατε, δὲν τὸ αἰσθανθήκατε λοιπὸν ἀκόμα τὸ σούρουπο: ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ ἁμαξᾶς.

—Ἄ, τὸ αἰσθάνονται κιόλας τὸ σούρουπο; Μὰ ἐγὼ οὔτε τὸ εἶδα, οὔτε τὸ αἰσθάνθηκα ἀκόμα, τέκνον μου! ἀπήντησε μὲ ὅλη τὴν εὐαγγελική του ἀγαθότητα ὁ Πιρέλι.

—Θέλετε λοιπὸν νὰ τὸ αἰσθανθῆτε;

—Αὐτὸ θὰ μοῦ ἦταν πολὺ εὐχάριστο, ἀγαπητέ μου Γκετάν!

—Βάλτε τότε μέσα τὸ κεφάλι σας καὶ ἁπλῶστε τὸ χέρι σας πρὸς τὰ ἔξω, αἰδεσιμώτατε.

Καὶ ἐνῶ ὁ Πιρέλι ἀκολουθοῦσε τὴ συμβουλὴ τοῦ Γκετάν καὶ ἄπλωνε ὅσο μποροῦσε πιὸ πολὺ τὸ χέρι του πρὸς τὰ ἔξω, ὁ ἁμαξᾶς ἄρπαξε τὸ καμτσίκι του καὶ, ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ καθόταν κρατώντας τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων, τοῦ κατάφερε μιὰ γερὴ καμτσικιὰ στὸ χέρι. Ὁ αἰδεσιμώτατος ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πόνου...

— Τὸ αἰσθανθήκατε λοιπὸν τὸ σούρουπο, αἰδεσιμώτατε ;

— Ὤ, ναί ! ἀπήντησε ὁ Πιρέλι.

— Ἂν θέλετε, ξαναγυρίζουμε καὶ αὔριο αἰδεσιμώτατε, γιὰ νὰ τὸ αἰσθανθῆτε καλύτερα !

—Ὤ, ὄχι !Εὐχαριστῶ, τέκνον μου, ἀπήντησε ὁ Πιρέλι. Αὐτὸ ἀρκεῖ!

Ὁ αἰδεσιμώτατος Πιρέλι εἶχε μιὰ ἑβδομάδα δεμένο τὸ χέρι του.

— Ἄ, ἀγαπητέ μου κόμη, ἔλεγε ἀργότερα στὸν κόμητα Τσίτι, εἶμαι ἐξ ὁλοκλήρου σύμφωνος μὲ τὴ γνώμη σας. Ἂν, ἀντὶ νὰ μοῦ πέση στὸ χέρι, τὸ σούρουπο μοῦπεφτε στὸ κεφάλι, ὡρισμένως θ' ἀναγκαζόμουνα νὰ μείνω πολὺν καιρὸ στὸ κρεββάτι !...

Ὡστόσο, διηγοῦνται οἱ Ἰταλοί, ὁ αἰδεσιμώτατος Πιρέλι βρῆκε κάποτε κ' ἕναν ἄνθρωπο πιὸ μποῦφο κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας στρατιώτης τῆς φρουρᾶς.

Ἐκεῖνος τὶς μέρες ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς περιοχῆς εἶχε συγκαλέση ἕνα συμβούλιο ἐκκλησιαστικὸ καί, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δώση μεγαλείτερο χαρακτῆρα ἐπισημότητος στὸ συμβούλιο αὐτό, ἔβαλε ἕνα στρατιώτη στὴν πόρτα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ μὴν ἐπιτρέψη νὰ μποῦν μέσα παρὰ μόνο ἐκεῖνοι ποὺ θὰ φοροῦσαν μακρὺ καὶ καινούργιο ράσο.

Ὁ αἰδεσιμώτατος ὅμως, εἴτε διότι δὲν ἤξερε τὴ διαταγή, εἴτε διότι ἐνόμιζε πὼς οἱ λειτουργοὶ τοῦ ὑψίστου δὲν ἔπρεπε νὰ δίνουν σημασία ἂν τὸ ράσο τους ἦταν παλιὸ ἢ καινούργιο, ξεκίνησε μὲ τὸ παλιό του, ποὺ δὲν ἦταν καὶ ἀρκετὰ μακρὺ ράσο.

— Αἰδεσιμώτατε, ἀπαγορεύεται! τοῦ λέγει ὁ στρατιώτης. Δὲν ἔχετε μακρὺ καὶ καινούργιο ράσο!

— Καὶ πῶς ξέρεις ἐσὺ ὅτι δὲν ἔχω μακρὺ καὶ καινούργιο ράσο; ἀπαντᾶ ὁ Πιρέλι. Ἔχω τέσσερα ράσα ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπεις, στὸ σπίτι μου, καὶ τὰ δυὸ μάλιστα εἶνε ὁλοκαίνουργα !

— Αἴ, τότε διαφέρει, αἰδεσιμώτατε. Περᾶστε μέσα! λέγει ὁ στρατιώτης.

Καὶ ὁ αἰδεσιμώτατος Πιρέλι ἐμπῆκε ὅπως ἦταν καὶ διηγήθηκε σὲ ὅλους τὸ πρᾶγμα. Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἐπληροφορήθηκε τὸ νέο, ἐκάλεσε τὸ στρατιώτη, τὸν ἔκανε δεκανέα καὶ τὸν τοποθέτησε στὴ φρουρὰ τοῦ παλατιοῦ του!. . .

Ὡρισμένως τοῦ ἄξιζε!